మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

– మ్యూజికాలజిస్ట్ రాజా

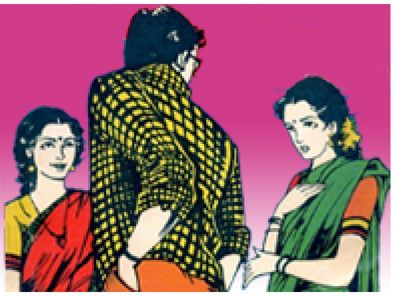

మితిమీరిన ఆరాధనా భావం

Infatution (ఒక విధమయిన మితిమీరిన ఆరాధనా భావం) ఎక్కువయినా అభిమానుల వ ఇబ్బంది పడ్డ వాళ్ళలో నేనూ ఒకణ్ణి టెక్నీషియన్‌గా నాకే యిబ్బంది అయితే మరి స్టార్స్ సంగతి చెప్పక్కర్లేదు. 'గుడ్డి' సినిమాలో యీ టాపిక్ అద్భుతంగ డీల్ చేయబడింది. రాజా - సినిమా వాళ్ళను వదిలిపెట్టి ఒక ప్రఖ్యాత రచయితను ఎన్నుకోవడంలోనే ఆయన ఇంటెలిజన్స్ తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే ఏ సినిమా స్టార్‌ను ఎన్నుకున్నా మిగతా స్టార్స్ అభిమానుల వల్ల చాలా ఇబ్బందులున్నాయ్. రాజా సంగీత పిచ్చి, స్నేహిత పైత్యం కాస్త మోతాదుకు మించి ఉన్న సాహిత్యపు ఎఫెక్ట్ - కానీ, నవలలో ముఖ్యమయిన శిల్పాన్ని ఉత్కంఠత పెంపొందించే టెక్నిక్‌ను ఎప్పుడు నేర్చాడో నాకైతే తెలీదు. దాని కారణం కూడా అతని ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్ కావచ్చు. బాగా గమనిస్తే ఒకచోట యండమూరి, కొండొకచోట మల్లాది మరొక చోట జంధ్యాల కనిపించకపోరు.

A Novel Which Is Well Begun Is Half Very Well Finished.

రాజా - మాళవిక, మల్లాదులను ఎక్కడికి తీసుకెళ్తాడో? ఏం చేస్తాడోనని ఉత్కంఠతతో ఎదురుచూస్తున్నాను.

ఎస్.పి.బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

వందనాలు.. వందనాలు... తలపుల హరిచందనాలు

ఈ కథలో సహజత్వం ఎందరో ప్రముఖ వ్యక్తుల్ని పాత్రలుగా మలుచుకోవడం జరిగింది. చెప్పి కొందర్ని చెప్పకుండా మరికొందర్నీ వాడుకున్నా అందరూ సహృదయంతో నన్ను మన్నించి, ఆశీర్వదించి, అభినందించారు. వారందరికీ ఈ కథను సీరియలైజ్ చేసిన 'పల్లకి' కందనాతి చెన్నారెడ్డిగారికి, సి.శివప్రసాద్ గారికి లిఖితపూర్వకంగా, మౌఖింగా ఆశీస్సులనందించిన ప్రతి ఒక్కరికీ ముఖ్యంగా తన పేరుని, తనకు సంబంధించిన ఇన్‌ఫర్మేషన్‌ని వాడుకోడానికి అనుమతిచ్చి, నేను రాసిన ఏ ఒక్క పదాన్నీ మార్చకుండా నైతికంగా ఎంతో ప్రోత్సాహాన్నిచ్చిన నవలా రచయిత.. శ్రీ మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారికి నా కృతజ్ఞతలు

రాజా.

(రచనాకాలం: 1987)

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఇందులో ఏదో తిరకాసుందే. ముగ్గురి వయసులలోనూ ఏడేసి ఏళ్ళు తేడా వుంది. తొమ్మిది తెచ్చాడు నిష్పత్తి కడితే" అని ఆలోచించసాగింది జయశ్రీ

"ఎంత నిష్పత్తి కట్టినా ఆఖరివాడికి ఆరెందుకు వస్తాయే? అలా అయితే రెండోవాడికి రెండు, మొదటివాడికి ఒకటి వస్తాయో? ఖచ్చితంగా ఇందులో ఏదో మతలబు ఉంది. బాబూ ప్రశాంతూ మళ్ళీ ఓడిపోయాంగానీ నువ్వే చెప్పేద్దూ" అని బ్రతిమాలింది మౌళవిక.

"ఏం లేదు. ఇది చాలా సింపుల్ ఆఖరివాడి వయసు రెండేళ్ళే కదా! అందునుంచి లెక్కలు, అంకెలు సరిగ్గా రావు అంతే అదే దీని ఆన్సరు."

"ఓహ్" అంటూ కడుపు పట్టుకుని నవ్వసాగారిద్దరూ. బస్సులో కునికిపాట్లు పడుతున్నవారు కొద్దిగా లేచి "ష్" అన్నారు మర్యాదతో కూడిన మందలింపుతో. చేత్తో నోరు నొక్కుకుంటూ పొట్ట ఒత్తుకుంటూ నానా అవస్థపడ్డారు ఆ అమ్మాయిలిద్దరూ ఓ అయిదు నిమిషాలపాటు.

"ప్రశాంత్ నువ్వుగాని భేతాళుడివి అయివుంటే విక్రమార్కుడు అక్కడే తల పగలగొట్టుకుని చచ్చివుండేవాడోయ్" అంది మౌళవిక అతడి భుజం తడుతూ.

"ఎంతపని చేశారాంటీ సగంలో ఆగిపోయిన ఆ భేతాళకథ గుర్తుచేసి నా మూడ్ చెడగొట్టేశారు" అన్నాడతను తలపట్టుకుని.

"నిన్నే పజిల్‌లో పడేసిన అంత గొప్ప కథేంటి నాయనా. చెప్పు విందాం" అంది జయశ్రీ

"ఏం లేదాంటీ. ఒకమ్మాయి ఒకబ్బాయిని ప్రేమిస్తుంది కానీ ఇంకొక అబ్బాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటుంది. ఓసారి ఈ ముగ్గురూ కలిసి ప్రయాణం చేస్తుంటే విధివశాత్తూ ఓ ప్రమాదం జరిగి ఆ అబ్బాయిలిద్దరి పీకలు కట్ అయిపోతాయి. అప్పుడు ఆ అమ్మాయి భగవంతుడితో మొరపెట్టుకుంటుంది. అప్పుడు దేవుడు ప్రత్యక్షమయి ఓ మంత్రజలం ఇచ్చి దాని సాయంతో బ్రతికించుకోమంటాడు.

"ఆ అమ్మాయి కంగారులో మొగుడి తల ప్రియుడు శరీరానికి, ప్రియుడి తల మొగుడి శరీరానికి అతికించేసి మంత్రజలం జల్లుతుంది. ఇద్దరూ బ్రతుకుతారు ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి ఎవరితో కాపురం చెయ్యాలి? మొగుడి తలవున్న ప్రియుడి శరీరంతోనా, ప్రియుడి తల వున్న మొగుడి శరీరంతోనా? ఆ పేరా చదువుతుండగానే లైట్లు ఆర్పేశారు" అన్నాడు ప్రశాంత్ ఊపిరి పీల్చుకుంటూ.

"బాబూ.. ఛోటా చేతన్.. మినీ భేతాళ్ దయచేసి పడుకో నాయనా. రేపు ఉదయాన్నే సమాధానం మొత్తం ఈ బస్సులో వున్న వాళ్ళందరిచేతా చెప్పించే పూచీ నాది. ఇంకోళ్ళని విసిగించకుండా పడుకోవటం ఎలా అనే సమస్యని ఆలోచిస్తూ పడుకో నాయనా. తండ్రీ మహాప్రభూ" అంటూ రెండు చేతులూ జోడించాడు అంతకుముందు మర్యాదగా "ష్" అని మందలించిన వారిలో ఓ పెద్దాయన.

"సర్లెండి రేపు ఉదయానికి నేనే చూసుకోగలను ఈ పుస్తకంలో" అంటూ ముడుచుకుని పడుకున్నాడు ప్రశాంత్.

జయశ్రీ కూడా "పడుకోవే" అంది మెల్లిగా. మౌళవిక మాత్రం ఆ సమస్యకి పరిష్కారం ఆలోచిస్తూనే వుంది. తెలియకుండానే నిద్రపట్టేసిందామెకి.

తెల్లవారుఝామున నాలుగున్నరకి విజయవాడ చేరుకుంది బస్సు.

ఇంకా చీకటిగానే వుంది. "ఇప్పుడు వెళ్ళి ఎంక్వయిరీ చేస్తే బావుంటుందంటావా" అంది జయశ్రీ

"కొంచెం తెల్లవారేదాకా ఆ హోటల్లో కూచుందాం. బాగా ఆకలిగా కూడా వుంది."

"అన్నట్లు ప్రశాంత్ ఏడి?"

"మళ్ళీ బస్సెక్కి సీట్లో నిద్రపోతున్నతడిని లేపి తీసుకొచ్చింది మౌళవిక.

"నువ్వెక్కడికి వెళ్ళాలి?"

"ఇక్కడే ఏలూరు రోడ్డులో రామమందిరం దగ్గర విజయకుమార్ గారని బుక్స్ అవీ ప్రింట్ చేయిస్తూ వుంటారు. ఆయన దగ్గరకి వెళ్ళాలి. ఫర్వాలేదండి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు ప్రశాంత్.

"వెళ్దువుగాని కాస్త ఛాయ్ తాగి."

"మన హైదరాబాద్‌లో లాగా చాయ్ గీయ్ అంటే కుదర్దిక్కడ. టీ అనాలి. తెల్లవారు ఝామునే ఈ పక్కనే వున్న కాకా హోటల్స్‌లో వేడి వేడి ఇడ్లీలు తిని కాఫీ తాగితే ఉంటుంది మజా. చెప్పలేం అనుకోండి."

నోట్లో ఊటలూరాయి మౌళవికకి. జయశ్రీకి కూడా.

"మరొక్క అయిదు నిమిషాలు ఓపిక పట్టారనుకోండి. గాంధీనగర్‌కెళ్ళి అక్కడ బాబాయ్ హోటల్‌లో తిన్నాం అనుకోండి. ఇక జన్మ ధన్యం అన్నమాటే."

" బాబాయ్ హోటలా? ఆయన మీకు బంధువా?"

"బంధువుకాదు. ఆ హోటల్‌ని బాబాయ్ హోటలనే అంటారు. కె.విశ్వనాథ్, యస్పీ బాలసుబ్రమణ్యం, చంద్రమోహన్ ఎప్పుడొచ్చినా బాబాయ్ హోటల్ ఇడ్లీలు తినకుండా వెళ్ళరు. అసలు సాధారణంగా ఏ సినిమా వాళ్ళొచ్చినా బాబాయ్ హోటల్ ఇడ్లీలు తినాల్సిందే వేడి వేడి ఇడ్లీలమీద స్వచ్ఛమైన నెయ్యి వేసి ఆ పక్కనే కారప్పొడి, అల్లం పచ్చడి, చట్నీ సాంబారు.. అబ్బ.. పదండాంటీ నేనింక ఆగలేను" అని తొందరచేశాడు ప్రశాంత్.

"మనం కనీసం పళ్ళయినా తోముకోలేదెలాగే" అంది జయశ్రీ

"అక్కర్లేదాంటీ పంటికి పాచి బలం, వంటికి మురికి బలం అని అన్నారు నాలాంటి పెద్దలు. అసలు బాబాయ్ హోటల్లో ఇడ్లీలు తింటే చాలు ఆ వాసనే ఉంటుంది సాయంత్రందాకా. పళ్ళు తోముకోలేదన్న సంగతి కూడా గుర్తుండదు మీకు. పదండి మరి

అతడి వర్ణనలతో ఇక ఆగలేకపోయారిద్దరూ. జఠరాగ్ని బడబాగ్నిలా ప్రజ్వరిల్లసాగింది. వెంటనే రిక్షా ఒకటి మాట్లాడుకుని గాంధీనగర్ చేరుకున్నారు ముగ్గురూ.

అప్పటికే బాగా రష్‌గావుందక్కడ. "నే చెప్పలే. బాబాయ్ హోటల్ డిమాండ్ గురించి" అని అన్నాడు ప్రశాంత్.

ఎట్టకేలకు ఓ పది నిముషాల తర్వాత ముగ్గురికీ ఒక దగ్గరే సీట్లు సంపాదించగలిగారు.

"ఆంటీ?"

"ఏంటీ?" అంది మౌళవిక చిలిపిగా.

ప్రశాంత్‌ని చూస్తే ఆమెకు చాలా ముచ్చటగా వుంది.

"రాతి భేతాళ కథకి సమాధానం దొరికిందా మీకు?"

"ఓ..చెప్పనా? నువ్వు చూసి చెప్తావా?" అంది మౌళవిక.

"మీరు చెప్పండి తర్వాత కంపేర్ చేస్తాను."

"శరీరంలో ఏ భాగానికి ఆజ్ఞ ఇవ్వాలన్నా మెదడే ముఖ్యం. మెదడు ఉండేది తలలోనే కాబట్టి భర్త తల ఏ మొండానికి ఉంటే దానితోనే కాపురం చెయ్యాలి ఆ అమ్మాయి. అదీగాక ఏ మనిషినైనా గుర్తుపట్టేది ముఖం చూసే కదా. రేపొద్దున్న భర్త అనగానే ఆమెకు గుర్తొచ్చేది అతని ముఖమేకదా. కనుక భర్త తల ఉన్న శరీరంతో కాపురం చెయ్యటమే కరెక్ట్ అని నా అభిప్రాయం" అంది ఆమె.

ఇడ్లీలు వచ్చాయి వేడివేడిగా ఘుమఘుమలాడుతూ.

"మరో మూడు ప్లేట్లు కూడా ఆర్డరిద్దాం ఆంటీ. అతడు వెళ్ళిపోతే మరో అయిదు నిమిషాలదాకా దొరకడు."

"సరే" అని ఆర్డరిచ్చి 'వెళ్ళిపోతే ఏం మళ్ళీ వస్తాడుగా అప్పుడివ్వచ్చుగా ఆర్డరు?'

"ఆ సరికి ఇడ్లీలు అయిపోతాయి. వెంటనే ఇంకో వాయికి రెడీగా ఉండకపోతే కంటిన్యుటీ దెబ్బ తింటుందాంటీ?" అన్నాడు ప్రశాంత్ ఇడ్లీని కుక్కేసుకుంటూ.

"ఆహా కంటిన్యుటీ దెబ్బతినడమా. చూడవే సినిమా పరిభాష మాట్లడుతున్నాడు. ఇలా తమాషాగా మాట్లాడేవాళ్ళన్నా, కడుపునిండా భోంచేసేవాళ్ళన్నా, నాకు భలే ఇష్టం. తృప్తి కనబడుతుంది వాళ్ళ కళ్ళలో, జీవితాల్లో"

నిజంగానే చాలా రుచిగా ఉన్నాయి ఇడ్లీలు. ఒక్కొక్కరూ రెండ్రెండు ప్లేట్లు సునాయాసంగా లాగించేసారు.

"వేరే చెప్పేదేముం ది. మీరే కరెక్టు. అదే వేశారీ పుస్తకంలో"

"అదెప్పుడు చూశావు?"

"ఇందాక రిక్షాలో వీధిలైట్ల వెలుగులో చూశా."

"హమ్మయ్య ఇప్పటికి గెలిచానన్నమాట" అంది మౌళవిక బిల్లు పే చేస్తూ.

"గెలిచినవాళ్ళు బిల్లు యివ్వడం కూడా యిదే ఫస్టు టైమ్ కదాంటీ" అన్నాడు ప్రశాంత్.

"అది సరే హైదరాబాద్‌లో నువ్వెక్కడుంటావు. మళ్ళీ ఇక్కడ్నుంచి ఎప్పుడు బయల్దేర్తావు?"

"రెండు రోజులు తర్వాతగానీ కుదరదాంటీ. మీ అడ్రస్సు ఇవ్వండి నేనే వచ్చి కలుస్తాను."

మౌళవిక అడ్రసు రాసి ఇచ్చింది. వేరే రిక్షా మాట్లాడుకుని ప్రశాంత్ వెళ్ళిపోయాడు. లబ్బీ పేటలో ఇంకో రిక్షా బేరం చేసుకుని ఎక్కారిద్దరూ.

"మల్లాది మద్రాసు వెళ్ళాక గుండెలనిండా నవ్వి, కడుపునిండా తిన్నది ఇందాకే అనుకుంటానే" అందామె.

"నాకూ అలాగే అనిపిస్తోంది నిన్ను చూస్తుంటే. ఇప్పుడు ఆంధ్రజ్యోతి ఆఫీసులో ఎవరైనా ఉంటారంటావా?"

"డెయిలీ పేపరు కదా. ఉదయాన్నే పట్టుకెళ్ళే పేపరు బాయ్స్, ఏజెంట్లు ఉంటార్లే. అదీగాక వాచ్‌మెన్ ఉంటాడుగా అతడి ద్వారా అడ్రసు తెలుసుకోవటం పెద్ద కష్టమేం కాదనుకుంటా."

మౌళవిక కరెక్టుగానే ఊహించింది. బాలజ్యోతిలో పనిచేసే శశికాంత్ శాతకర్ణి అని అడగ్గానే వాచ్‌మెన్ ఓ పేపర్ బోయ్‌ని తోడిచ్చి పంపించాడు. ఈ పక్కనేనమ్మా ఇల్లు అంటూ. అదే రిక్షా ముందుకు సాగిపోయింది.

"ఇంత పొద్దున్నే దిగిపోతే ఏమనుకుంటారో ఏమోనే" అంది జయశ్రీ

"చూద్దాం. ఎలాగోలాగ మేనేజ్ చేద్దాం"

రిక్షా ఆగింది. "ఇదేనండి ఆయన ఇల్లు. నేను వస్తానండి పేపరు పంచే టైమయింది" అంటూ తుర్రుమన్నాడా అబ్బాయ్. ఓ రెండు నిముషాలు తటపటాయిస్తూనే తలుపు కొట్టింది మౌళవిక.

"ఎవరూ?" అంటూ తలుపు తెరిచిందొకావిడ.

"శశికాంత్ శాతకర్ణిగారు."

"కూచోండి రాత్రి కొంచెం లేటుగా వచ్చారు. లేపుతానుండండి"

"అసలు మేం వచ్చింది మీ కోసమేనండి" అని మౌళవిక అనబోయేంతలోనే ఆవిడ స్పీడుగా లోపలికెళ్ళి శశికాంత్‌ని లేపి వచ్చింది.

"సారీ అండీ. ఉదయాన్నే డిస్టర్బ్ చేస్తున్నందుకు."

"ఫరవాలేదులెండి. చెప్పండి"

"అసలు నిజం చెప్పాలంటే మేం వచ్చింది మీ మిసెస్ కోసమేనండి. మొన్న యస్.పి.శైలజగారు చెప్పారు. మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారి రేడియో ఇంటర్వ్యూ మీ మిసెస్ టేప్ చేశారట. మేము మల్లాదిగారి అభిమానులం లెండి. రాత్రి పనిమీద ఇక్కడికొచ్చాం

మరో గంటలో హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతాం. మీరు మరోలా అనుకోకపోతే ఆ టేపొకసారి వేస్తే విందామని ఆయన వాయిస్ ఎలా వుంటుందోనని ఎప్పట్నించో అనుకుంటున్నాం. మీకు శ్రమ ఇస్తున్నందుకు దయచేసి మరోలా అనుకోకండి."

మౌళవిక కంఠంలో వినిపించిన ఆ మార్దవానికి, ఆర్ధ్రతకి ఎంతటి వాడయినా 'సరే' అనాల్సిందే జయశ్రీ కూడా ఆశ్చర్యపోయింది ఆమె కంఠంలో చూపించిన ఎక్స్‌ప్రెషన్‌కి.

"ఒన్ మినిట్. వైజయంతీ మల్లాది వున్న టేప్ పట్టుకురా ఓసారి. నేనిప్పుడే ఫ్రెష్ అయివస్తాను" అంటూ బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు శశికాంత్.

వైజయంతి వచ్చి టేపులు వెతకసాగింది.

"ఎప్పుడో 83లో రికార్డు చేశామండి దాన్ని" అంది.

అయిదు నిముషాలు గడిచాయి. 'దొరికిందా?' అంటూ వచ్చాడతను ముఖం తుడుచుకుంటూ.

"నిన్న పార్టీ ఉంది అంటూ మొత్తం టేపులన్నీ కెలికేశారుగా మీరు. ఎక్కడా దొరకటంలేదు" అందామె.

"అయితే క్యాసెట్ ఆల్బమ్‌లో వుండి వుంటుంది. నిన్న అదేగా పట్టుకెళ్ళాను వుండు" అంటూ షెల్ఫ్‌లో ఉంచిన క్యాసెట్ ఆల్బమ్ తీసి 'ఇదిగో ఇక్కడ వుంది' అన్నాడు తెరిచి.

"హమ్మయ్య" అనుకున్నారు ముగ్గురూ.

"వైజయంతి ఒక పని చెయ్యి. నేను వీళ్ళకి టేపు వినిపిస్తాను. నువ్వీలోగా మొహం కడుక్కొని కాస్త కాఫీ చేసుకొచ్చెయ్."

"అలాగే" అంటూ బాత్‌రూమ్‌లోకి దూరిందామె.

"సారీ అండీ. మీకు బాగా శ్రమ ఇస్తున్నాం" అంది మౌళవిక మరోసారి.

"అలాంటిదేం లేదండీ. నేనూ ఈ ఫీల్డు వాడ్నే కనుక డెఫినెట్లీ ఐ కెన్ అండర్ స్టాండ్ యువర్ ఎఫెక్షన్" అంటూ టేప్ ఇన్సర్ట్ చేసి ప్లే నొక్కాడతను.

ఇద్దరూ ఎంతో ఆసక్తిగా ముందుకు జరిగారు.

పరిచయం అయి 'నమస్కారం' అంటూ వినిపించగానే గొంతు గుర్తుపట్టింది మౌళవిక. 'ఆయనేనే' అంటూ 'అవును అలాగే ఉంది' అంది జయశ్రీ

న్యూస్ పేపర్ వచ్చింది. "అక్కడ కూర్చుని చదువుకుంటూ ఉంటాను. మీరు వింటూ వుండండి" అంటూ పేపరు అందుకోవడానికి వీధిలోకి వెళ్ళాడు శశికాంత్.

అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌లు వచ్చిన దగ్గర ఆపేసి ఫాస్టు ఫార్వర్డ్ చేసేసి, రీవైండ్ చేసేసి విన్న చోటనే విని పసిపిల్లలాగా తెగ సంబరపడిపోయింది మౌళవిక.

వైజయంతి కాఫీలు తీసుకొస్తుండగా కరెంట్ పోయింది. 'ఇదేమిటి ఆగిపోయింది, అప్పుడే అయిపోయిందా?' అంటూ లోపలికి వచ్చేశాడతను.

"కరెంటు పోయినట్టుందండీ."

లైటుకున్న స్విచ్ వేసి చూసి "అవునండీ పోనీ ఆ కార్డు తీసెయ్యండి, బ్యాటరీ మీద విందురుగాని" అంది వైజయంతి.

పవర్ కార్డు తీసేసింది జయశ్రీ సౌండ్ బొంగురుగా వస్తోంది.

"మొత్తం బ్యాటరీ అవగొట్టేసారా నిన్న?" అని అడిగింది అతడ్ని.

"డాబామీదకి ఎక్స్‌టెన్షన్ లేదు బ్యాటరీ మీద నడిపించక తప్పలేదు మరి. ఉండు ఇప్పుడే తీసుకొస్తాను కొత్త బ్యాటరీలు" అంటూ తాగుతునన్ కప్పు ఖాళీచేసి లేచాడతను.

"నో..నో ప్లీజ్. అంత అవసరంలేదండి. ఆయన వాయిస్ విన్నాం, అదేచాలు. ఇంకా ఎక్కువ శ్రమపడకండి. ఇప్పటికే యు హావ్ టేకెన్ లాట్ ఆఫ్ పెయిన్స్" అంది జయశ్రీ లేచి నిలబడి.

"మౌళవిక కూడా లేచి ఇంక వస్తామండి. చాలా థ్యాంక్స్" అంది.

"నేనూ మల్లాదిగారి అభిమానినే. ఈ పూట మా యింట్లో భోంచేసి వెళ్ళండి" అంది వైజయంతి.

"ఉందామా" అన్నట్లు చూసింది మౌళవిక జయశ్రీవైపు.

ఒద్దని కళ్ళతోనే వారించి "లేదండీ ఈ బస్సుకే వస్తామని చెప్పాం. ఇంట్లో ఎదురుచూస్తూ ఉంటారు. చెప్పిన బస్సుకి బయలుదేరకపోతే గాబరాపడతారు కూడా" అంటూ బొంకింది జయశ్రీ

"ఈసారి విజయవాడ వచ్చినప్పుడు తప్పకుండా రండి మళ్ళీ ఆ టేపు హాయిగా విందాం"

"అలాగే ఉంటామండి. ద్యాంక్యూ ఫర్ ది కర్టెసీ అండ్ హాస్పటాలిటి" అని సెలవు తీసుకున్నారిద్దరూ.

బయటకొచ్చాక "మల్లాది పేరు చెప్పి ఎవరు ఎక్కడ ఉండిపోమన్నా ఉండిపోతావా విక్కీ నువ్వు?" అందామె మందలింపుగా.

"ఏం చెయ్యను జై.. కన్నుమూసినా తెరిచినా ఆయనే గుర్తొస్తున్నారు. ఆయన గొంతు కూడా వినగానే నేనిక ఉండలేనేమోననిపిస్తోంది. నవలలు, సినిమాలలోని డైలాగు అని అనుకోకు నా మనసంతా ఆయన పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నారు జై."

"సర్లే పద... మరి ఆయన మీద అనుమానం పూర్తిగా తొలగిపోయినట్లేనా?"

"నిజం చెప్పాలంటే నాకసలు అనుమానం అన్నదే లేదు. ఆ మాత్రం కూడా జంకు, శంక, మనసు పీకటంలాంటివి నాకిష్టంలేక మనసు హాయిగా క్లీన్‌గా వుంచుకోవడానికి ఈ ప్రక్షాళన కార్యక్రమం తప్పడంలేదు."

"సో..రేపు ఆర్.టి.ఓ ఆఫీసు మీదనా మన దండయాత్ర?"

అవునన్నట్లు తలూపింది మౌళవిక - హైదరాదుకి వెళ్ళే బస్సు ఎక్కుతూ.

14

మెత్తగా, నిశ్శబ్దంగా, అక్వేరియమ్‌లో చేపలా దూసుకుపోతోంది బస్సు.

"మేడమ్..."

తలపక్కకి తిప్పింది మౌళవిక.

తల యెత్తింది జయశ్రీ మరొక్క నిమిషం ఆలస్యం అయితే ఆ బ్రీఫ్‌కేసు ఆమె మొహం మీదనో, మౌళవిక నడినెత్తినో పడివుండేదో.

చటుక్కున లేచి బ్రీఫ్ కేసుని అందుకుని కాళ్ళదగ్గర పెట్టుకుందామె.

"చాలా థ్యాంక్స్ అండీ" అంటూ పరీక్షగా చూసింది మౌళవిక.

అంత పొడవు కాదు, అంత పొట్టీకాదు. చామనఛాయలో రెండు జళ్ళతో ఉందామె. చేతిలో మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి రాసిన 'మిసెస్ పరాంకుశం' పుస్తకం.

ఫరవాలేదన్నట్టు నవ్విందామె.

మౌళవిక మనసు జివ్వున లాగేసింది. ఎన్నాళ్ళయిందో ఆ పుస్తకం చదివి.

"జై.. ఆవిడ మల్లాది పుస్తకం చదువుతోందే" అంది చెవిలో రహస్యంగా.

అవునన్నట్లు తలూపింది. ఆమె మరోకసారి ఇటు తిరిగితే బావుండునని అనుకుంటోంది మౌళవిక. మన అభిరుచితో కలిసిన వారితో పరిచయం పెంపొందించుకోవాలని ఎవరికైనా ఉంటుంది. కానీ ఆమె ఆ పుస్తకంలో పూర్తిగా నిమగ్నురాలై వుంది.

రాత్రంతా బస్సు కుదుపులతో తమాషా కాలక్షేపంతో సగం సగం నిద్ర మాత్రమే పోయిన జయశ్రీ కునకడం మొదలుపెట్టింది. మౌళవికకి కూడా మగతగా నిద్ర ఆవహిస్తోంది కానీ ఒక్కసారి ఆవిడతో మాట్లాడాలని వుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments